

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. Quid Christus Dominus sibi, & quid nobis meruerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

si mortem ac passionem; unde I. cap. 53. de illo prædixit: *Si posuerit pro peccato animam suam, videbit semen longævum; & ipse Christus sæpe in Euang. de passione sua tanquam de re prædefinita diuinitus ad generis humani redemptionem locutus est, vt Marc. 8. Cæpit docere eos, quoniam oportet filium hominis pati multa, &c. & occidi: & S. Ioan. 12. de passione ac morte sua loquens (vt explicat S. August. tract. 37. in S. Ioannem) Nisi granam frumenti cadens in terram, mortuum fuerit, ipsam solum manet: si autem mortuum fuerit, multum fructum affert.*

Objicies 2. Christum Dominum per vulnus illud, quod post mortem accepit, meruisse; cum plures sancti Patres doceant ex ipsius latere sacramenta Ecclesie fluxisse. Respondeo vulnus illud fuisse meritum, non pro illo instanti, quo inflicta est, sed ratione temporis præcedentis, quo Christus adhuc viuens illud præuiderat, & vitro ac sponte acceptauerat, inuò etiam Deo Patri pro nostra salute obtulerat.

SECTIO IV.

Quid Christus Dominus sibi, & quid nobis meruerit.

Dicendum 1. Christum Dominum sibi gloriam corporis, & nominis exaltationem promeruisse. Ita S. Th. quaest. 19. c. 3. & constat ex scriptura; S. Luc. 24. *Nonne hæc oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam? ad Philipp. 2. Humiliauit semetipsum factus obediens usque ad mortem, &c. Propter quod & Deus exaltauit illum, in quem locum S. Chrysostomus inquit, Christus præstitit obedientiam, & propterea accepit supremum honorem: & S. August. tract. 104. in S. Ioan. Humilitas, claritatis est meritum; & claritas, humilitatis est premium.*

Dicendum 2. Christum Dominum nec gratiam, nec visionem beatificam, nec unionem hypostaticam sibi meruisse. Ita S. Thom. 1. cit. quod probat ex eo, quod me-

ritum

ritum non sit nisi eius, quod nondum habetur; unde Christus ita meruisset, sequeretur, quod aliquando ipsi caruisset; quod tamen falsum est, ut ex antè dictis constat.

Dicendum 3. Christum nobis meruisse salutem aeternam per media conuenientia consequendam, & omnia illa media, quae ad illam consequendam aut necessaria sunt aut utilia.

Hoc probatur vniuersim ex his Apost. verbis ad Ephes. 1. vbi dicit, quod *Deus benedixit nos in omni benedictione spirituali in caelestibus in Christo*; in particulari autem Christum nobis meruisse vitam aeternam constat Rom. 6. *Gratia Dei vita aeterna in Christo Iesu Domino nostro*; & S. Ioan. 3. dicitur, *Deum dedisse Filium suum, ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam aeternam.*

Quòd autem spectat ad media, cum illa plura & diuersa sint, ex ordine per singula discurreremus: ac in primis Christus nobis meruit gratias omnes actuales; quae peccatorum remissionem antecedunt, & per quas ad illam disponimur, ut constat ex Conc. Trid. sess. 6. cap. 5. vbi declarat *iustificatiois exordium in adultis à Dei per Iesum Christum praeniente gratia sumendum esse; hoc est, ab eius vocatione, quae nullis eorum existentibus meritis, vocatur.*

Præterea Christus meruit nobis remissionem omnium, & quorumcumque peccatorum tam actualium mortalium, & venialium, quam originalis. Hoc constat ex scriptura: 1. S. Ioan. 1. *Sanguis Iesu Christi emundat nos ab omni peccato*; & ex Conc. Trid. supra cap. 7. vbi dicitur *neminem iustificari posse nisi per merita passionis Christi Domini*. Vbi obseruandum est (quod Conc. fusè explicat) Christum Dominum eatenus nobis remissionem peccatorum meruisse, quatenus sacramenta & alia media, quibus illam remissionem consequimur, nobis promeritus est.

Eodem etiam sensu dicere debemus, Christum Dominum remissionem poenarum omnium nostris peccatis debitarum nobis promeruisse, quatenus nobis media omnia promeruit, per quae poenarum illarum indulgentia

am, ac remissionem accipimus, aut pro illis satisfacimus; unde Conc. Trid. sess. 14. cap. 8. dicit omnem nostram sufficientiam ad satisfaciendum esse à Christo; nos in illo satisfacere, facientes fructus dignos penitentia; qui ex illo vim habent.

Ipsam præterea animæ sanctitatem, quæ formaliter consistit in gratia habituali nobis inhaerente, ac eius quodcunque augmentum, vim etiam illam & virtutem merendi, quæ per illam gratiam operibus nostris inest, dona item Spiritus Sancti, virtutes infusas, & omnia alia quæcunque gratiarum genera, & diuinæ largitatis munera, tam internam quàm externam, quæ ad æternam salutem conducunt, finalem denique perseverantiam Christi Domini meritis ascribere debemus. Hoc constat ex scriptura: Rom. 8. vbi dicitur Deus nobis omnia cum Christo donasse. Huc etiam pertinet id, quod Christus dixit S. Ioan. 15. *Ego sum vitis, vos palmires: qui manet in me, & ego in eo, hic fert fructum multum: quia sine me nihil potestis facere;* quæ verba expendens Conc. Trid. sess. 6. cap. 16. dicit *Christum Iesum tanquam caput in membra, & tanquam vitem in palmires, in ipsos iustificatos ingit virtutem influere; quæ virtus bona eorum opera semper antecedit, & comitatur, & subsequitur.*

Deniq; Christus Dominus ipsam nobis prædestinationem promeruit, ut constat ex eo, quod dicit Apost. Ephes. 1. *Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem, ut essemus sancti;* & eod. cap. *Prædestinavit nos in adoptionem filiorum per Iesum Christum:* & certè cum Christus prædestinatis meruerit omnia dona supernaturalia à prima vocationis gratia usque ad ultimam gloriæ consummationem, ut supra dictum est, Deusque dona illa omnia non nisi intuitu meritorum ipsius Christi ab æterno illis preparauerit, ex consequenti dici debet, prædestinationem ipsam ex eius meritis esse, cum iuxta S. August. lib. de bono perf. cap. 14. prædestinatio nihil sit aliud quam præscientia, & præparatio beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, quicumque libenter.

Quæ-

Quæres, an Christus etiam Angelis gratia ac gloria dona promeritus sit. Resp. affirmatiuè; quamuis enim id aliqui Doctores negent, probabilius tamen est, quod meritorum Christi Domini virtus, & efficacia etiam ad beatos illos spiritus se extendat: & hoc constare videtur ex Apost. ad Ephes. 1. vbi dicit Christum Dominum esse caput supra omnem Ecclesiam, ac supra omnem Principatum, & Potestatem, & Virtutem, & Dominationem, & adimplere omnia in omnibus: vnde sequitur omnes gratias & omnia dona supernaturalia ab ipso tanquam à capite, non solum in vniuersam hominum Ecclesiam, sed etiam in omnes beatorum illorum spirituum Hierarchias derivari. Accedit autoritas S. Bern. ser. 22. in cant. vbi dicit, quod ille (Christus scilicet) qui hominem lapsum erexit, Angelo stanti, ne laberetur, dedit, sic illum ex captiuitate eruens, sicut hunc à captiuitate defendens; & hac ratione fuit vtrique redemptor, soluens illum, & seruans istum.

SECTIO V.

An, & quâ ratione Christi merita omnibus hominibus applicentur.

Notandum est 1. meritum Christi & eius applicationem distingui inter se, vt rectè obseruat Isamb. ad quæst. 19. disp. 6. art. vlt. sicut pretium depositum ad emendam domum sufficiens, & eius emptio seu illius pretij solutio: meritum enim Christi se habet, vt pretium sufficiens ad homines redimendos; applicatio vero, vt illius pretij solutio.

Notandum 2. applicationem meritorum Christi duplici modo posse considerari, actiuè scilicet & passiuè; seu prout se tenet ex parte ipsius Christi, in quantum ipse per aliquos actus suæ voluntatis merita sua ordinauit, & applicauit ad salutem hominum procurandam; vel prout se tenet ex parte ipsorum hominum, quatenus merita